

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 59/2015
15.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца И.П. из М., кога заступа пуномоћник Н.Н., адвокат из Б., против туженог Јавно комунално предузеће Градско саобраћајно предузеће "Београд", Београд, ради поништаја Анекса уговора о раду и решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 480/2014 од 10.09.2014. године, у седници већа одржаној дана 15.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 480/2014 од 10.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 бр.3008/12 од 20.11.2013. године у ставу првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконит Анекс број 2 Уговора о раду број 2/1002 од 26.04.2012. године и решење о отказу Уговора о раду туженог број 17/164 од 17.05.2012. године, те да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад. У ставу другом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 бр.480/2014 од 10.09.2014. године, жалба тужиоца одбијена је као неоснована и потврђена наведена пресуда Првог основног суда у Београду. Захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка, одбијен је.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију, побијајући је због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС", број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца неоснована.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог био запослен на радном месту контролора. Правилником о изменама и допунама Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији и послова код туженог од 01.03.2012. године, брисана је Служба контроле возних исправа са одговарајућим пословима. Тужени је 18.04.2012. године донео Програм решавања вишка запослених, према коме је тужиоцу обезбеђена мера упућивања на рад код другог послодавца А.С.Т.. Претходно је тужени закључио Споразум са наведеном фирмом 14.03.2012. године о преузимању запослених и заснивању радног односа на пословима контролора. Тужилац је потписао побијани Анекс број 2 од 26.04.2012. године, којим је прихватио наведену меру решавања вишка запослених. Тужилац је код другог послодавца закључио уговор о раду на неодређено време. Наведени Анекс је донет са позивом на члан 171. став 1. тачка 2. Уговора о раду. Према члану 7. Анекса, даном потписивања Анекса престају да важе одредбе уговора о раду и свих закључених Анекса. Чланом 8. прописано је да се тужени обавезује да тужиоцу у року од 30 дана од престанка радног односа измири све доспеле обавезе по основу радног односа. Побижаним решењем о отказу уговора о раду, које је донето на основу члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду у вези члана 155. став 1. тачка 5. Закона, тужиоцу је отказан уговор о раду са 20.05.2012. године, јер је закључио Анекс уговора за премештај на други посао код другог послодавца од 26.04.2012. године.

На основу овако утврђених чињеница тужбени захтев тужиоца је правноснажно одбијен као неоснован, са оценом да је тужиоцу законито отказан уговор о раду код туженог, где је престала потреба за његовим радом, а радни однос је засновао код другог послодавца.

Врховни касациони суд је ценио наводе у ревизији тужиоца па је нашао да је правилан закључак другостепеног суда да је тужиоцу код туженог законито престао радни однос из разлога које прихвата и овај суд. Разлог због кога је престала потреба за радом тужиоца код туженог је измена Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији, којом је брисана служба контроле возних исправа и послова у којој је тужилац обављао послове контролора. Тужени као послодавац је обезбедио тужиоцу као вишку запосленом, меру за запошљавање у виду рада код другог послодавца у смислу одредбе члана 155. став 1. тачка 5. Закона о раду. У том смислу је тужиоцу и понуђена измена уговорних услова рада а на основу члана 171. став 1. тачка 4. Закона о раду, чиме је послодавац тужиоцу обезбедио остваривање права на запошљавање а остварени анекс уговора о раду закључен је у реализацији те мере, што је оправдан разлог за измену уговорних услова рада и закључивање анекса уговора о раду, при чему није у потпуности испоштована законом предвиђена процедура за закључивање анекса уговора о раду.

Ревизијом тужиоца указује се на погрешну примену материјалног права наводима да се запосленом коме се отказује уговор о раду као технолошким вишким, исплаћује отпремнина сагласно члану 158. Закона о раду, која тужиоцу није исплаћена, те из тих разлога тужиоцу по овом основу није могао престати радни однос. Неоспоравајући тачност ових навода, Врховни касациони суд налази да је поступак утврђивања и решавања вишка запослених регулисан одредбама Закона о раду и то чланом 153. закључно са чланом 160., којима се између осталог

прописују и мере за запошљавање вишка запослених, па и рад код другог послодавца. С обзиром на то да је у конкретном случају, тужени као послодавац применом једне од мера запошљавања, решио радно правни статус тужиоца, њему није ни отказан уговор о раду по одредбама члана 179. став 1. тачка 9. истог закона, у ком случају је послодавац дужан да запосленом исплати отпремнину. Закључењем уговора о раду са другим послодавцем, тужиоцу је престао радни однос код туженог, то је и констатовано оспореним решењем, коме је претходио и законито закључен анекс уговора о раду ради остваривања права из члана 155. став 1. тачка 5. овог закона.

Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија,
Бранислава Апостоловић,с.р.**